

Publicerad 2017-11-25 15:53 av Catherine Brandt

Nu vågar vi börja ta in verkligheten, sanningen om det som verkligen hänt. Och vi sörjer oss själva och de som också blivit utsatta, precis som vi andra finns ingen skuld finns bara hopp, hoppet om att få leva..

När det är över.

-Är tiden här, är det över, är det säkert att..

-Är jag en av offren..

-Ställde till med ett djävla liv och fick hjälp utifrån..

Därför finns jag..

-Tror jag mördades, men ändå inte..

—

-Han ville ha mig för sig själv, så han struntade i vad hon sa, sa han till mig.

-Ni undrar, blev du..?

-Ja, han tog mig..

-Då när allt hände, tänkte jag:

"Jag kommer inte att överleva"

-Och sen fick jag kämpa mig tillbaka till mig själv.

-Ni undrar, blev du..?

-Ja, han tog mig..

—

-Vem är hon?

-Vågar jag skriva namnet?

-Ja, det är bara ett namn, inget utpekande.

-Ok, han sa; Elisabeth..

(Jag tycker namnet är vackert.)

-Det beror på vem som bär det.

-Gud, vad rädd jag känner mig nu, är det här posttrauma?

Nu vågar vi börja ta in verkligheten, sanningen om det som verkligen hänt. Och vi sörjer oss själva och de som också blivit utsatta, precis som vi andra finns ingen skuld finns bara hopp, hoppet om att få leva..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Catherine Brandt med Poeter.se id #56231 innehar upphovsrätten